

letten; met den sterken arm van den Staat zelfs in het heiligdom van het huiselijk leven dringen, om scheiding te maken tusschen de moeder en haar kind, en dat alles kronen door het kunstig stelsel, dat ze hebben uitgedacht, en den tienden penning van hun tegenstanders te heffen ter wapening van de legermacht, waarmee ze hun opzet willen doorvoeren.

Hoe op en top clericaal, *archi-clericaal* in merg en been, zouden de Franschen zeggen, deze geeselijke leidslieden zonder tonsuur zijn, bleek wel nooit sterker dan in het rechtsomkeert, dat op het eind des vorigen jaars in hun velelederen gecommandeerd is.

Nog heugt het een ieder, hoe de organen die het woord dezer partij spreken, er lust in hadden ons een „kudde schapen,” „gedweë napraters,” „mechanieke automaten” te schelden, als we in den engen hoek, waarin ze ons hebben teruggedrongen, een evolutie die op dertig graden berekend was, op twintig graden inkrompen. Dan heette het: Zeg dezen lieden, dat ze helen *zwart* en morgen *wit* steunen, en beide malen zijt ge vooruit van de stipte nakoming uwer dagorders zeker.

We hebben ons dat laten gezeggen. Als het onzen Liberalisten niet genoeg is, dank zij het kunstig raderwerk dat ze in de Staatsmachine plaatsen, om heer en meester in ons land te spelen, en den euvelen moed nog daarbij voegen, om dat deelder natie, welks geestesrechten ze schonden, te honen en te smaden in hun verdrukking, dan gunt men hun, wien dit gevalt, zoo onedel tijdverdrif, laat ze geworden, appelleerend op een toekomst, die zij het ook spade, zulk een misbruik van overmacht oordeelen zal.

Maar dit staat vast. Als ooit op eenige partij de benaming van een „kudde schapen” toepasselijk was, dan thans op de Liberale partij na haar rechtsomkeert in de Schoolquaestie.

De heer Kerdijk, die als vleugel-adjudant nog kortelings naar alle hoeken der linie snelde om het veranderde commando over te brengen, kan zelfs in zijn tijdschrift zeker gevoel van verbazing niet onderdrukken over de ongelooflijke volgzzaamheid, waarmee dat rechtsomkeert tot stand kwam.

Wat men nu beoogt, beval en verkreeg, hij kan het zelf niet verzwijgen, wekte nog kort geleden bij het enkele hooren den felsten weerzin in alle rangen van het Liberalistisch legioen. De overijlde en onvoorzichtige heer Moens, eertijds modern predikant, die het eerst in 's Lands Raadzaal dat *mot d'ordre* noemen dorst, ontving van links en rechts duchtige terechtwijzing, werd van alle kanten op de vingers getikt en maar al te gevoelig herinnerd aan de orthodoxe formule der Liberalistische dogmatiek.

Orthodox heette opzichtsens onze schoolwet destijds in liberale kringen het Pilatuswoord: *Wat ik geschreven heb, dat heb ik geschreven*. Aan het hout, waaraan men in 1857 de Christelijke opvoeding onzer natie gekruisigd had, mocht gestooten noch geraakt worden. Het was, en zóó zou het blijven.

Die wet van '57 was het puik van alle legislatieve producten, die sinds jaren in den tuin van onze hooge Staatscolleges geteeld